

[Undervisningsministeren.]

nogen der har forestillet sig at de skulle gøre. Vi har naturligvis set det som en politik, en udbygning over længere sigt.

Når man har efterlyst rammebevillinger, må jeg svare dertil, at i den perspektivplanlægning, som regeringen forbereder, vil der også være foretaget en vurdering af, i hvilken grad man vil kunne udbygge støtten til uddannelse. Men denne planlægning er, som man ved, endnu ikke færdig. Jeg tror imidlertid, at med princippet med fremtidig afsætte de beløb, der kan afses til udvidelse af støtten til unge under uddannelse, på de årlige finanslove vil man få en bedre fremgangsmåde end dette at skulle ændre loven år for år.

Det er rigtigt, som det også er fremhævet bl. a. af hr. Valbak, at der i forslaget til rammelov er angivet forskellige støttemuligheder og dermed også en retningslinje for, efter hvilke principper støtten vil kunne udbygges. Naturligvis har hr. Valbak også ret i, at der vil være mange muligheder for at bruge merbevillinger; det vil netop være i drøftelsen af, hvor merbevillingerne skal anvendes, at man vil føre den fremtidige uddannelsesstøttepolitik.

Jeg er ikke uenig i det synspunkt, som er kommet frem her i dag, at det er væsentligt, at man umiddelbart efter undervisningspligtens ophør kan sætte ind med støtte, netop hvis man vil skabe den lige adgang til uddannelse. Jeg er enig med hr. Morten Lange, som fremhævede, at det er vigtigt at sætte ind netop på det tidspunkt. Hr. Morten Lange nævnte 10. klassetrinnet og de efterfølgende klassetrin. Jeg er enig i hans betragtning. Jeg må også gøre opmærksom på, at netop på de områder er der ved de sidste ændringer i ungdommens uddannelsesfond sket ganske betydelige forøgelser.

Her skylder jeg et svar på et spørgsmål, som hr. Knud Nielsen stillede, og som i øvrigt også andre har været inde på, det spørgsmål, om lærlingene, lærlingegruppen, får nogen andel af den forøgelse, der finder sted i år. Det gør den ikke, og det kan nok se mærkeligt ud, men er det ikke. Jeg skulle måske erindre om endnu en gang — hr. Knud Bro har gjort det, men det er vel værd at gentage det — at under den forrige regerings tid skete der ingen ændringer. I

denne regerings tid er støtten til lærlinge sat op fra 4 mill. kr. til 13 mill. kr., den er mere end tredoblet. Når den ikke er foreslået forhøjet i år, hænger det sammen med, at lærlingelønningerne er forhøjet, således at en række lærlinge, som efter de gældende støttekriterier ikke havde mulighed for at få støtte efter ungdommens uddannelsesfond, heller ikke ville have det efter en fuld gennemførelse af det af von Eyben-udvalget foreslåede støttesystem.

Vi har søgt, så godt som sådanne beregninger kan lade sig gennemføre, at skabe en ligelig dækning for disse aldersgrupper. Skal man skabe denne ligelige dækning i forhold til det rammebeløb, som man regner med for disse grupper ved fuld udbygning af von Eyben-udvalgets forslag, er der uden nogen forøgelse til lærlingegruppen i år en ensartet dækning på omkring 45 pct. for disse aldersgruppers vedkommende. Dette er baggrunden for, at der ikke er nogen forøgelse til lærlingene efter det forslag til fordeling af de 21 mill. kr., som er angivet i bemærkningerne til lovforslaget.

Hr. Knud Nielsen spurgte også i denne forbindelse, om der er givet nogen kompensation til de uddannelsessøgende for bortfald af persontilskuddet. Jeg kan svare, at i de 70 mill. kr., som ungdommens uddannelsesfond blev forøget med i 1969-70, var indbefattet 20 mill. kr., som skønnedes at svare til bortfaldet af persontilskuddet, og disse 20 mill. kr. er genbevillet i forslaget for 1970-71.

Hr. Enggaard var inde på, at man ved vurderingen af de studerendes leveomkostninger måske skulle se bort fra de ekstravagantes store forbrug og de meget sparsommeliges lave forbrug. Jeg vil gerne med udvalget drøfte dette problem. Det er rigtigt, at skal man finde frem til, hvad der er leveomkostningerne, må man have et gennemsnit, som virkelig er repræsentativt.

Hr. Enggaard var også inde på spørgsmålet om bruderklæringerne og det ønskelige i, at det stærkt understreges, hvilken risiko der er ved at misbruge disse bruderklæringer. Det er vi i ministeriet ganske enige i og mener også at kunne sige, at der er konstateret så få misbrug, at man vistnok må sige, det er en meget, meget lille del, der har været tale om. I de tilfælde, hvor der er sket misbrug, er der sket tilbagebetaling;